

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus vti in mundum venerit saluator, mortuorum viuificator, & benefactor.
concio I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

nem compungamur, dicamus supplices. Pater noster. Ave Maria.

Charissimi, quomodo dixi, ea mala quæ Iesus Saluator noster pro nobis est passus, cupio vobis enarrare, quæ vt fiant euidentiora, statui quæ bona Iudæis nobisque omnibus prærogauit, proponere, ideo ante quemlibet sermonem summam primo quæ præmisso argumento, paucis verbis constringam quæ dicturum sum, hinc eadem latius explanaturus. Hoc itaque pro exordio prologovè sufficiat.

BENEFICIORVM SALVATORIS IESV CHRISTI DOMINI NOSTRÆ HVMANÆ GENTI COLLATORVM: ET EORVM
quæ ab ipsa is idem recepit malefactorum, per Theoremata concionesq; XXVII.

Liber vnus.

DE IVDÆORVM IN CHRISTI MORTEM CONSPIRATIONE Theorema. I.

ARGVMENTVM.

Qui in mundum ad salutem venit omnium, quique morte iam pridem corporali suscitauerat multos, morte verò animæ saluare cupiens omnes: qui deus que nemini potuit nocere, cunctis verò & potuit & voluit prodesse: pestilens, exitiosus, vitaque indignus æstimator, ad vt conspiratione facta, ijde eius nece potissimum tractarent, quibus præcipuè benefecerat.

IESUS VTI IN MVNDVM VENERIT SALVATORVM
mortuorum viuificator, & benefactor. Concio I.

Dvæ sunt huius argumenti partes: quarum prior nobis subindicat quædam mundi aduenisse Saluatorem. Quis iste mundi fit Saluator, alius scimus neminem, præter Dominum nostrum Iesum Christum, qui Angelo reuelante ab æterno sibi impositum habet nomen Saluatoris. Ex propterea nominis quoque rationem exponens angelus: *Hic, inquit, saluum faciet populum suam à peccatis eorum, hoc est, propterea in mundum veniet, propterea Deus homo factus est, propterea Iesus vocabitur, quia saluum faciet populum.*

Matth. 1.
 Filius Dei
 cur in mundum
 venit.

Ium suum à peccatis eorum. Omnibus namq; Euangelium legentibus, aut causas Christi aduentus seu eiusdem incarnationis intelligentibus, non potest non esse perspicuum, Christum Iesum & vt seipsum appellat, filium hominis, venisse vt quæreret & saluum faceret quod perierat. Venit enim, inquit Euangelista, vt filios Dei qui dispersi erant in mundo, in vnum congregaret. Vis agnoscere manifestius, quare Iesus in mundum venerit. Audi Euangelistam eundem: *Sic Deus dilexit mundum, vt filium suum vnigenitum daret: vt omnis qui credit in eum, non pereat sed habeat vitam æternam.* Quod verò mortuos multos & hac luce fuctos suscitauerit, nemini debet esse ambiguum. Tres certè duntaxat legimus mortuos ad vitam, resuscitante Domino, rediisse: filiam scilicet archisynagogi, filium viduæ & Lazarum. Quod verò non plures suscitauerit prorsus incertum est. Neq; enim omnia, sed quædam duntaxat Christi signa esse scripta, Euangelista quoque Ioannes testatur. Quod verò tres tantum scripti sint, mysterij habet (quod Augustinus explanat) rationem. Sufficit nos credere, eum qui tres pluresvè resuscitauerit, etiam omnes potuisse, quod etiam facturus est in nouissimo die, resuscitare.

At verò vt dixi, ad vitam animæ reddendam, resuscitaturus venit omnes, Quare enim aded pium, aded affabilem, adeoq; se exhibuit benignum peccatoribus pœnitentibus, nisi quia cupiebat (vt dixi) saluare omnes? Cum peccatoribus conuersatus est, cum eis manducauit & bibit, illorum intrauit domos, vt saluos faceret à peccatis eorum. Nonne ipse est qui Mariam Magdalenam à peccatis absoluit, atq; deuotissimam ex peccatrice sibi discipulam feruentissimamq; sui amatricem constituit? Quis adulteram absoluit verecundam, atq; ab accusatoribus liberauit? Nonne hic qui Zachæum ex publicanorum principe, in virum misericordiarû, peccatis dimissis mutauit, seq; metipsum in illius domum inuitauit? Nonne hic Matthæum quoq; in Apostolum, & telonis incubantem, conuertit in Euangelistam? Iudæorum quoque pharisæorumq; murmur, quod cum peccatoribus inisset in Matthæi domo conuiuium, compescuit dicens: *Non est opus sanis medicus: sed malè habentibus.* Euntés autem discite quid est, *Misericordiam volo & non sacrificium.* Sic paralyticum curans: *Confide, inquit, fili, remittuntur tibi peccata tua.* Eum quoq; quem apud piscinam curauerat, postea admonet ne peccet denuo, vt non illi quid eueniat deterius. Quam pronus enim sit ad misericordiam, quamq; ad veniam omnibus prestandam voluntarius, in parabola centum docet ouium decemq; drachmarum: vbi eodem loco bis comparatione facta, *maius dicit esse in cælis gaudium Angelis Dei super vno peccatore agente pœnitentiam, quam super nonaginta nouem iustis qui non indigent pœnitentia.* Taceo aliam parabolam prodigi filij, qui à patre hæreditatem acceptam consumpserat cum meretricibus: & egestate tandem compulsus, ad patrem pro venia supplicaturus redit. Pater verò non indignabundus filium expectat nec toruo vultu inspiciens alloqui recusat nec stultitiæ illum arguit atq; temeritatis, quod in nefarias delicias patrimonium suum profuderit: sed occurrit filio reuertenti, quem in amplexum recipit, conuiuiumq; pro eiusdem reditu symphoniam & choros instaurat & cætera. At cur quæso hæc omnia? Cur hanc Iesus parabolam dixit, nisi quia pari modo ipse quoq; redeunti ac pœnitenti peccatori sese spondet facturum? Quis enim pro venia peccatorum suorum illi supplicauit, quam non

Luc. 19.
Ioan. 11.

Ioan. 3.

Mortuos
quot suscita-
uerit Chri-
stus.

Matth. 9.

Lucæ 7.

Ioan. 11.

Ioan. 20. 22.

Vitam ani-
mæ quam
multis Chri-
stus reddide-
rit.

Lucæ 5.

Matth. 9.

Lucæ 7.

Ioan. 3.

Lucæ 19.

Matth. 9.

Ibidem.

Ibidem.

Ibidem.

Ioan. 5.

Christus quæ
sit ad mise-
ricordiam
pronus.

Lucæ 15.

Matth. 18.

Lucæ 15.

Ioan. 3. obtinuit? Neque enim miserat Deus in mundum filium suum, vt iudicet mundum, sed vt mundus saluetur per ipsum.

Constat igitur, Iesum Christum Dominumq; nostrum, ad omnium salutem venisse: saluareq; quantum in se erat, voluisse omnes. Liquet etiam manifestè, præsertim animaduertere volentibus, quam operatus sit feruenter (præcipuè vbi tricesimum ageret annum) salutem nostram in medio terrarum, quam nulli pepercerit labori, quam nulla eum itineris asperitas, nulla ventorum imbrumve tempestas, non incommoditas corporis, non inimicorum persecutio, non fames, non sitis, non gelu, non æstus, neq; etiam laboris nimietas aut sæua pharisæorum inuidia, ipsum prohibentium hospitari nominè Christum: ad extremum, nulla quoq; amicorum eius de synagoga exortio, detertere aut mouere poterat, quo vel ad regiones obambulandas tardior, aut ad prædicandum licet ingratis, segnior, aut inclementior ad beneficiendum inueniretur. Quoties à mane vsq; ad vesperam prædicans, sero, cur esset nemo qui vel fragmen ei panis offerret, ieiunus ciuitatem exibat: mane rediens, & hesternæ ingratitude erga se immemor, rursus vsq; ad vesperam prædicans, cum animabus, tum corporibus medicinam offerebat salutarem. Volebat enim (vt dixi) omnibus prodesse, qui omnium miserabatur. Eam rem non turbis solis prædicabat, sed vni aliquando homini inuigilabat, curans qua arte animam eius lucraretur. Et quamuis Euangelistæ pene hocauerint omnes, puta quid singularibus locutus fuerit hominibus Christus, quid vè solus aut paucis sociatus amicis dixerit, egerit vè: Ioannes tamen scribens Iesum fatigatum ex itinere, sedisse super puteum mulieremq; aduentum Samaritanam ad hauriendam aquam, cum eaq; sola benè longum textum sermonem Christum, mysteriaq; illi graua indicasse: quid aliud indicat, præsertim sapius hoc solere Dominum facere, vt vni loquens aut paucis, tempus & operam suam illis locaret, quoad fructum sentiret se colligere animarum, mercedemq; quod seminabat? Neque enim propterea non sæpe hoc fecit, quia scriptum non est scriptum. Si enim nihil nisi quod in canonicis est scriptum libere aut egerit, aut locutus fuerit Dominus Iesus: credere etiam necessum erit Dominum Iesum domi semper fuisse mutum, nunquam locutum matri, nunquam Ioseph patri putatio, propterea quod Euangelistæ non scripserint. Quod quam ridiculum sit sentire, quis non videat? Deniq; à duodecimo anno vsq; ad tricesimum nulla prorsus eius fit mentio, & ne verbum quidem illi nobis refertur. Multa igitur docuit, multa egit, præter ea quæ nobis scripta traduntur, potissimè pro animabus sibi lucrandis, quarum curæ & redemptiõni vigilantissime intendit. Ah quoties animabus sanandis, medendisque & corporibus & mentibus adq; fuit occupatus, vt tempus illi deesset sui corporis reficiendi, dicenti alium se cibum habere manducandum, suumq; cibum, facere voluntatem patris sui, qui est in cælis. Quoties dum continuè prædicationi, alijsq; admodum salutaribus per diem insudauerat, noctes quoq; coniunxit, in monte pernoctans, vacansq; pro nobis orationi? Verum satis iam dictum esse puto de hac prima parte, quam vtilem se, qui pro omnibus erat necessarius, mundo præbuerit: nunc alteram accedamus partem declarandam.

Salutem nostram quam feruenter Christus operatus sit.

Ioan. 9, 22.

Lucæ 23.

Lucæ 4.

Marc. 3.

Ioan. 4.

Lucæ 6.

*Iesus cur apud Iudæos existimatus sit malefactor, vilis, odiosus,
& vita indignus.*

Altera nunc huius pars declaranda est, scilicet quod tantus, tam innocens, tam fructuosus, tamq[ue] necessarius, utpote animarum saluator, resuscitator corporum, omniumq[ue] largitor bonorum liberalissimus, vita habeatur indignus. Itaq[ue] quomodo dixi, cum se totum in vsus nostros Iesus impenderet, & nihil aliud atq[ue] nostrâ ageret felicitatem, odio habitus est (quomodo scriptum est. *Odio habuerunt me gratis*: hoc est, absq[ue] demerito, absque causa) & vita existimabatur indignus. Heu cæca quid facis inuidia? Quomodo bonum dicis malum, & malum bonum? vile, iudicas exitiosum: & quod pestilens est, vtilissimum esse contendis. Quid in Christo inuenisti, vnde vita indignus est iudicandus? Quem læsit innocentem? imò quem grauiter lætaliterq[ue] offendentem, sibi ipse non reconciliauit? Nonne quotidie offendimus omnes? & quis delictorum nobis donat veniam præterquam Iesus? quis deinde vulnera nostra sanat nobis ipsis inflicta, nisi Iesus? Quis conscientiarum nostrarum serenat obscuritates? quis scrupulorum tranquillat fluctuationes præter Iesum? quis rore nos perfundit deuotionis? quis adoptionis filiorum Dei præbet gustum? quis Dei nos amore inebriat? quis currere facit in Dei mandatis? quis omnia difficilia facit leuia, impossibilia facilia, quæ abominabilia fuerant, desiderata: graua & molesta, suauia, nisi Iesus? Hiccine est vita indignus? hiccine nobis tollendus? hiccine interficiendus? Num inuidia adhuc contra te Domine Iesu præualebit? præualebit quidem, quia tu charitas, tu amor noster ipse voluisti. Nobis te auferet, ita tamen auferet, ut magis te præbeas nobis. Neq[ue] enim tuos omnino vnquam potes relinquere, Itaq[ue] charissimi, quia mundi lux, mundi vita, cæli via, medicina vita, Iesus Dominus noster ab impijs vita habetur indignus, atq[ue] morti obnoxius: in mortem eius conspirant ij, quos à morte contendebat eripere: & de nece illius tractabant, quorum in ipsius manu erat vita: interficere statuunt eum, ex quo solo, præter omnia alia, sui generis & nobilitatem habebant & decorem. Quod autem dixi in eius mortem conspirasse eos, quos à morte conabatur eripere, manifestissimum est: quia nemo Christum odio habuit maiori, præter pharisæos, pontifices, scribas & seniores, Iudæorumq[ue] magistros. Hos enim cum præ cæteris videret delinquere, atq[ue] in periculo versari, propter eorum superbiam, ambitionem, inuidiam, vanam gloriam atq[ue] auaritiam, præ alijs etiam obiurgauit, atq[ue] eisdem salutis iter & verbo in parabolis interdum loquens, interdum manifestius ipsos arguens, & opere commonstrabat. Inde stimulabat eos consilij inops, edaxq[ue] cordis inuidia, quam ex beneficijs quoq[ue] (quod crudelissimum est) Christi receptis, in eundem benefactorem conceperant. Videbant enim in eo miraculorum gloriam, sanitarum beneficia, remissionem peccatorum, dæmonum expulsionem, atq[ue] resuscitationem mortuorum, à populo honorari: videbant eius sermonibus turbas oblectari, se verò curari minus: illum in ore esse omnium, se taceri. Inuidia igitur obcæcari, malebant sine illo fore miseri, quam sub eodem viuere felices. Malebant inquam, quantum in se erat, & sibi & suo generi beneficiorum venam excidere, quam vitæ datori & benefactori operum eius charitatem, signorumq[ue] gloriam

Partis alterius Argumenti explicatio.

Ioan. 15.
Psal. 24.
Inuidia quid faciat.

Iacob. 5.

Inuidia Iudæorum cōtra Iesum origo quæ.

Psal. 24.

gloriam non inuidere. Malebant postremo paralyticos domi habere & aegrotos, quam eorum saluatorem non interimere. Certè videtis quanta fuerint inuidia excæcati. Certè Propheta regius minus adhuc quam factis erat, Christi personam agens, dixisse videtur: *Odio habuerunt me gratis*, quandoquidem cum debuissent impij (si foret possibile) Christo bona retribuere, vel saltem pro beneficijs gratias agere, è diuerso eidem non solum innocenti, nulliquè delicto obnoxio, verum etiam optimo, vtilissimo, beneficentissimo, & amore iuxta ac laude dignissimo, mortem tentant inferre. Nam congregato concilio, odio & inuidia præfidentibus: *Quid facimus?* inquit. *Hic nanque homo multa signa facit.* O miseri, quid vos cruciant Saluatoris signa? *Totus*, inquit, *mundus abiit post eum.* Hoc est quod torquet vos, quod vestris traditionibus & nenijs superstitionibusque relictis, quas legi adiecistis, & penè legi præfertis turbæ Christi flagitant eruditionem: & quod ambitionis forum, quæstumque auaritiæ vestræ amittere formidatis. Dicitis: *Si dimittimus eum sic*, hoc est, illud grande de quo tractatis, quodque accusatis in Christo malum. Si dimittimus eum, id est, Christum sic bene agere, benefacere egentibus, ignorantes docere, *Veniens Romani, & tollent nobis locum & gentem.* Quid o miseri Christus docet, vnde Romanos offendi formidatis? Nempe quæ Christus docet, sunt mundum contemnere, vitare peccata, seruare iustitiam, mundum & diuitias contemnere, veritatem sectari, cauere superbiam, misericordiam impendere proximis, mitem & humilem esse, donare iniurias, inimicos diligere, vnicuique & benè velle & benè facere, quomodo sibi vellet benè fieri. Hæc ne sunt crimina, siue doceantur, siue obseruentur, propter quæ in fensos putatis fore Romanos, vt vobis & locum auferant & gentem? Mentitur vobis iniquitas vestra o Iudæi. Quid enim hoc Romanos offendet, si misericordes in proximum, pios in Deum, mundi contemptores, obseruatores fieri iustitiæ, innocentesque à peccato viuere doceat vos Christus? Aut quomodo ex virtutibus vestris lacefsiti Romani vos persequuntur? Estote omninò misericordes, pij, mites atque innocentes. Hæc obseruantia vestra, hæc Christi eruditio, non rebellionem, non schisma, non offensivam aduersus Romanos, sed pacem, tranquillitatemque, vobis generabit.

Ioan. 11.

Verùm hypocryta quodam, licet Pontifice, Caipha scilicet, dicente: *Non nescitis quicquam nec cogitatis, expedit enim nobis, vnum mori hominem, vitem præsertim & abiectum & qui nullos superstites relinquit, qui vlcis queant, amicos, quam tota gens pereat.* Hoc verò audito, statuerunt Iesum interficere, licet timerent plebem.

Doctrina Christi qua fuerit.

Marc 5. 6. 7. &c.

Ioan. 12.

Præcatio pro morte vitiorum.

Domine noster Iesu Christe, qui pro nobis vita indicaris indignus, fac nos mori peccato: tibiq; viuere soli, qui es perpetuo benedictus. Amen.